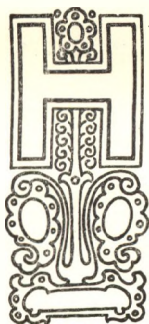

Elüljáró sorok.

uszonkettedik évfolyamát járja immár ez az Évkönyv. Esztendőről-esztendőre azon öröködtünk, hogy az új kötet tartalom és kiállítás tekintetében túltegyen a megelőzőkön. Ha ez nem mindig sikerült: nem a szerkesztőn múlt, hanem a viszonyokon. A viszonyoknak, a korszellem hatalmas áramlatainak hatása véges-végig megnyilatkozik minden kötetünkön.

Az Évkönyv kapossága, a Könyvnyomdászok Szakköre tagjainak száma stb. mindig egyenes arányban volt a magyar könyvnyomtatók értelmességének fejlődésével vagy ami ezzel egyjelentőségű: szervezettségükkel. Világszerte bebizonyosodott tény s Magyarországon is úgy van: a munkaadók egy igen csekély töredékén kívül csak a szervezett munkásság törődik mesterségének fejlesztésével. A szakmunkákat olvasók óriási többsége az ő soraikból kerül ki.

Aki a Magyar Nyomdászok Évkönyve históriájára kíváncsi: olvassa el a nyomdász-szervezet fejlődésére vonatkozó dolgozatok valamelyikét. Ebben hű tükrét találja a szakirodalom állapotának is. Ha rosszul állott a szervezet ügye: sínylette azt a szakirodalom, vele a mi Évkönyvünk is.

A nyomdász-szervezet megerősödésének és ezzel kapcsolatban a szakirodalom iránti növekvő érdeklődésnek tulajdonítható — no meg egy sereg szerencsés körülménynek is —, hogy tavaly nagy változáson ment át az Évkönyv. Alakja nagyobb lett, mellékleteinek a száma pedig megsokasodott. Az utóbbi tekintetben való gyarapodást főképpen két budapesti nagy nyomda áldozatkészségének, meg a külföldi betűöntődéek támogatásának köszönhattük.

Pesszimista szaktársaim már a tavalyi kötet megjelenésekor is fölvetették a kérdést: „No most sikerült a dolog, de vajjon sikerül-e jövőre is?”

Olvasóink az illetékesek arra, hogy e kérdésre feleletet adhassanak. Nekem a szerény nézetem az volna, hogy a korszellem már előre is biztosította a könyv sikerültét.

A szaktársi körökben pezsgő friss szellemi élet, a szakkultúra melegebb fölkarolása s általában a nyomdászvilág fejlődöttebb értelmessége megövtá Évkönyvünket a hanyatlástól. Pesszímistáinknak örvendetes csalódás jutott osztályrészükül. Munkatársaink seregestül jelentkeztek — a beérkezett szakdolgozatok felének sem tudtunk helyet szorítani —; könyvdíszről gondoskodott egy művészi nevelésben részesült kitünő szaktársunk; klisével, papírossal elláttak bennünket az érdekelt cinkografusok meg papírgyárosok; s a többít — ugyancsak jócskán van ez a többi — elvégezte a Világosság könyvnyomda, élén az ő közszeretben álló igazgatójával, Pollák Símon szaktársunkkal.

Mert hát nyomdát is változtattunk. Abban a nyomdában készítettük Évkönyvünket, amelyhez bizonyos gyöngéd kötelékek fűzik a szabadságért és testvériségért mindenkoron rajongott magyar nyomdásztságot.

Hogy mennyiben tett ki magáért az ifjú nyomdavállalat: az olvasók megítélésére bízom. Egy dologra azonban figyelmeztetni óhajtom öket: becsületes nyomdásztechnikával készült ez a könyv. Szedői, nyomtatói olyan szeretettel, gondossággal ügyeltek belsejének minden aprólékos részére, aminöt ma — sajna — századik nyomdában is alig tapasztalunk. S ez természetes is olyan nyomdától, amelynek alkalma van ahhoz, hogy személyzetét a könyvnyomtató-világ szellemileg legerősebb tagjaiból válogassa össze.

Amikor köszönetet mondok szellemi és technikai munkatársaimnak, különösen ki kell emelnem közülök egyet. Benső hálával tartozom a nyomda mesterszedőjének, Kún Kornél barátomnak, aki szinte a lelkét fektette bele ebbe a munkába. Amit ő szedett, az a mai technikánk szemüvegén át nézve: az adott viszonyok között maga a tökéletesség. Hirdetési valóságos mestermunkák, tördelése, beosztása kitünő, s keze nyomát megtaláljuk a Világosság által nyomtatott bármelyik mellékleten is.

Hosszú névsor kerekednék ki abból is, ha derék támogatóink neveit óhajtanám itt sorban elmondani. Úgy látszik: Évkönyvünk ügye hozzá van növe nemcsak a magyar könyvnyomtatóknak, hanem a rokon szakok képviselőinek a szívéhez is. Mellékleteink a megmondható annak, hogy hányfelől részesültünk jóakarató támogatásban.

Szárnyra eresztve ezt a kötetet is, még egyszer igaz köszönetet mondok mindama munkatársaimnak, akiknek önzetlen, odaadó munkálkodása lehetővé tette, hogy ismét hozzájárulhassunk valamicskével szakkulturánk fejlesztéséhez, s egyszersmind a külföldnek is imponálóan mutathassuk meg a magyar könyvnyomtatók szellemi és technikai képességét.

A szerkesztő.

